

URANTIJOS KNYGA

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

1455 puslapis

132 DOKUMENTAS - VIEŠNAGĖ ROMOJE

KADANGI Gonodas atvežė Indijos princesės sveikinimus Tiberijui, Romos valdovui, tai trečiąją dieną po savo atvykimo į Romą abu indai ir Jėzus pasirodė prieš jį. Niūrusis imperatorius buvo neįprastai gerai nusiteikęs tą dieną ir su šiuo trejetu ilgai šnekėjosi. O jiems išėjus, imperatorius, turėdamas omeny Jėzų, pastebėjo savo padėjėjui, stovėjusiam jo dešinėje, "Jeigu aš turėčiau to vaikiną karališką laikyseną ir malonų būdą, tai tikrai būčiau tikras imperatorius, a?"

Viešint Romoje, Ganidui buvo nuolatinės valandos studijoms ir miesto įžymių vietų lankymui. Jo tėvas turėjo sutvarkyti daug verslo reikalų, ir trokšdamas, kad jo sūnus užaugtų toks, jog taptų vertu perimti jo plačių komercinių interesų valdymą, jis manė, kad atėjo tas metas, kada berniuką reikia supažindinti su verslo pasauliu. Romoje buvo daug Indijos piliečių, ir dažnai vienas iš paties Gonodo tarnautojų jį lydėdavo kaip vertėjas, todėl Jėzus ištisas dienas galėjo leisti savo paties nuožiūra; tai suteikė jam laiko išsamiai susipažinti su šituo miestu, turinčiu du milijonus gyventojų. Dažnai jį buvo galima surasti forume, politinio, teisinio, ir verslo pasaulio centre. Neretai jis eidavo į Kapitolijų ir žvelgdamas į šitą nuostabią šventovę, skirtą Jupiteriui, Junonai, ir Minervai, mąstydavo apie neišmanymo vergovę, kurioje buvo laikomi šitie romėnai. Jis taip pat daug laiko praleisdavo ant Palatino kalvos, kur buvo imperatoriaus rezidencija, Apolono šventykla, ir graikų ir lotynų bibliotekos.

Šituo metu Romos imperiją sudarė visa pietinė Europa, Mažoji Azija, Sirija, Egiptas, ir šiaurės vakarų Afrika; ir jos gyventojai buvo Rytų Pusrutulio visų šalių piliečiai. Jo troškimas tyrinėti šitą kosmopolitinę Urantijos mirtingųjų visumą ir bendrauti su ja buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios Jėzus ir sutiko vykti į šitą kelionę.

Viešėdamas Romoje Jėzus daug sužinojo apie žmones, bet per jo šešių mėnesių gyvenimą tame mieste pats vertingiausias iš visų daugiapusių patyrimų buvo jo ryšys su imperijos sostinės religiniais vadovais ir poveikis jiems. Baigiantis savo viešnagės

Romoje pirmajai savaitei Jėzus susirado cinikų, stoikų, ir misterinių kultų, konkrečiai mitraistinės grupės, svarbius vadovus ir susipažino su jais. Ar Jėzui buvo akivaizdu ar ne, jog žydai ketina atmesti jo misiją, bet jis kuo tikriausiai numatė, kad jo pasiuntiniai neužilgo atvyks į Romą tam, kad skelbtų dangaus karalystę; ir dėl to jis ėmėsi, labiausiai stebinančiu būdu, ruošti tą kelią, kad jų žinia būtų priimta kuo geriau ir patikimiau. Jis iš vadovaujančių stoikų pasirinko penkis, iš cinikų pasirinko vienuolika, ir iš misterinių kultų vadovų pasirinko šešiolika, ir

1456 puslapis

didelę savo laisvalaikio dalį jis praleido beveik šešis mėnesius artimai bendraudamas su šitais religiniais mokytojais. Ir jo mokymo metodas buvo toks: Nė vieno karto jis nekritikavo jų klaidų arba net ir neužsiminė apie jų mokymų ydas. Kiekvienu atveju jis pasirinkdavo tiesą iš to, ko mokė jie, ir tuomet imdavo taip gražinti ir nušviesti šitą tiesą jų prote, jog per labai trumpą laiką šitas tiesos išplėtimas veiksmingai išstūmė su tuo susijusį suklydimą; ir šitokiu būdu šitie vyrai ir moterys, kuriuos mokė Jėzus, buvo parengti tam, kad vėliau suvoktų papildomas ir panašias tiesas ankstyvųjų krikščionybės misionierių mokymuose. Būtent tai, jog evangelijos skelbėjų mokymai buvo priimti anksti, ir suteikė tą galingą postūmį sparčiam krikščionybės pasklidimui Romoje, o iš čia ir po visą imperiją.

Šito nuotabaus poelgio reikšmę galima suprasti geriau, kada mes atsižvelgiame į tą faktą, jog iš šitos trisdešimt dviejų religinių vadovų, kuriuos Jėzus mokė Romoje, grupės neištikimi buvo tikrai du; tie trisdešimt tapo pagrindiniais asmenimis įvedant krikščionybę Romoje, o kai kurie iš jų taip pat prisidėjo ir prie pagrindinės mitrų šventyklos pavertimo į to miesto pirmąją krikščioniškąją bažnyčią. Mes tie, kurie stebime žmogiškąją veiklą iš už užkulisių ir devyniolikos amžių laiko šviesoje, suvokiame tikrai tris faktorius, turėjusius didžiulės reikšmės tam, jog buvo anksti parengta arena sparčiam krikščionybės išplitimui po visą Europą, ir jie yra tokie:

1. Simono Petro pasirinkimas ir laikymas apaštalu.
2. Pašnekesys Jeruzalėje su Steponu, kurio mirtis atvedė prie to, kad buvo laimėtas Saulius iš Tarsos.
3. Šitų trisdešimties romėnų išankstinis parengimas tam, kad vėliau vadovautų naujajai religijai Romoje ir visoje imperijoje.

Per visus savo išmėginimus, nei Steponas, nei tie trisdešimt pasirinktųjų niekada nesuvokė, kad jie kažkada šnekėjosi su tuo žmogumi, kurio vardas tapo jų religinio mokymo pagrindu. Jėzaus darbas pirmųjų trisdešimties labui buvo visiškai asmeninis. Dirbdamas su šitais individais raštininkas iš Damasko niekada nesusitiko daugiau kaip su trimis vienu metu, retai kada susitiko daugiau kaip su dviem, tuo tarpu dažniausia juos mokė po vieną. Ir jis galėjo atlikti šitą didžiulį religinio mokymo darbą, nes šitų vyrų ir

moterų nebuvo supančiojusios tradicijos; jie nebuvo tokios aukos, kurios būtų turėjusios įsišaknijusią išankstinę nuomonę visų būsimųjų religinių įvykių atžvilgiu.

Visiškai nebetoli buvo tas laikas, kada Petras, Paulius, ir kiti krikščionybės mokytojai Romoje ėmė dažnai išgirsti apie šitą raštininką iš Damasko, kuris buvo iki jų ir kuris taip aiškiai (ir kaip jie manė nesąmoningai) parengė kelią jų atėjimui su naująja evangelija. Nors Paulius niekada iš tikrųjų nenumanė šito raštininko iš Damasko tapatybės, bet jis iš tiesų, prieš pat savo mirtį, dėl asmens apibūdinimų panašumo, priėjo išvados, jog "palapinių meistras iš Antioko" taip pat buvo ir "raštininkas iš Damasko." Viena kartą, kada pamokslavo Romoje, Simonas Petras, išgirdęs, kaip yra apibūdinamas raštininkas iš Damasko, pamanė, jog šitas žmogus galėjo būti Jėzus, bet greitai šios minties atsisakė, puikiai žinodamas (jis taip manė), jog Mokytojas niekada nėra buvęs Romoje.

1. TIKROSIOS VERTYBĖS

Būtent su Angamonu, stoikų vadovu, Jėzus visą naktį šnekėjosi savo viešnage Romoje pradžioje. Šitas žmogus vėliau tapo didžiuliu

1457 puslapis

Pauliaus draugu ir pasirodė vienu iš stipriųjų krikščioniškosios bažnyčios Romoje rėmėjų. Iš esmės, ir perteikus šiuolaikine frazeologija, Jėzus mokė Angamoną:

Tikrųjų vertybių standarto reikia ieškoti dvasiniame pasaulyje ir amžinosios tikrovės dieviškuosiuose lygiuose. Kylantysis mirtingasis visas žemesnes ir materialias normas turi suvokti kaip laikinas, dalines, ir menkesnio lygio. Mokslininkas, kaip toks, yra apribojamas taip, kad atrastų materialių fakų tarpusavio ryšius. Formaliai, jis neturi teisės tvirtinti, kad jis yra materialistas arba idealistas, nes šitaip elgdamasis jis iš anksto atsisako tikrojo mokslininko požiūrio, kadangi bet koks tokio požiūrio teigimas ir visi tokie teigimai yra pati filosofijos esmė.

Jeigu mirtingojo įžvalga ir dvasinis žmonijos pasiekimas nėra proporcingai padidinami, tai neribotas grynai materialistinės kultūros vystymasis galiausiai gali tapti grėsme civilizacijai. Grynai materialistinis mokslas savyje talpina bet kokio mokslinio siekio sunaikinimo potencialią sėklą, nes šitas pats požiūris numato tokios civilizacijos, kuri atsisakė savo moralinių vertybių jausmo ir atmetė savo dvasinį pasiekimo tikslą, galutinį žlugimą. Mokslininkui materialistui ir kraštutiniam idealistui yra lemta visada ginčytis. Tai netaikoma tokiems mokslininkams ir idealistams, kurie turi aukštų moralinių vertybių ir dvasinių patikrinimo lygių bendrą standartą. Kiekviename amžiuje mokslininkai ir religininkai turi suvokti, kad jie yra teisiami vertinant juos pagal žmogiškuosius poreikius. Jie turi vengti bet kokio tarpusavio nesutarimo stengdamiesi narsiai pateisinti savo tebesitęsiantį išlikimą padidintu atsidavimu tarnauti žmogiškajai pažangai. Jeigu bet kurio amžiaus vadinamasis mokslas arba religija yra klaidingi, tuomet

jie turi savo veiklą arba apvalyti, arba užleisti kelią teisingesnės ir vertingesnės kategorijos materialiam mokslui arba dvasinei religijai.

2. GĖRIS IR BLOGIS

Mardus buvo pripažintas Romos cinikų vadovas, ir jis tapo raštininko iš Damasko didžiuliu draugu. Diena iš dienos jis šnekėjosi su Jėzumi, ir naktis po nakties klausėsi jo nuostabaus mokymo. Tarp svarbesniųjų aptarimų su Mardu buvo viena diskusija, sumanyta tam, kad atsakytų į šito nuoširdaus ciniko klausimą apie gėrį ir blogį. Iš esmės, ir dvidešimtojo amžiaus frazeologija, Jėzus pasakė:

Mano broli, gėris ir blogis yra vien tikrai žodžiai, simbolizuojantys matomos visatos žmogiškojo suvokimo santykinius lygius. Jeigu tu esi etiškai tingus ir visuomeniškai abejingas, tai savo gėrio norma gali laikyti dabartinius visuomeninius papročius. Jeigu tu esi dvasiškai neveiklus ir moraliai nesivystai, tai savo gėrio norma gali laikyti savo amžininkų religinius papročius ir tradicijas. Tačiau toji siela, kuri pranoksta laiką ir patenka į amžinybę, turi priimti gyvą ir asmeninį sprendimą rinkdamasi tarp gėrio ir blogio, kaip juos apsprendžia tikrosios dvasinių normų vertybės, nustatytos dieviškosios dvasios, kurią Tėvas danguje yra pasiuntęs apsigyveti žmogaus širdyje. Šita viduje gyvenanti dvasia yra asmenybės išlikimo norma.

Gėris, kaip ir tiesa, visada yra santykinis ir būtinai priešingas blogiui. Būtent šitų gėrio ir tiesos savybių suvokimas ir įgalina

1458 puslapis

besivystančias žmonių sielas priimti tokius asmeninius pasirinkimo sprendimus, kurie yra esminiai amžinajam išlikimui.

Dvasiškai aklas individas, kuris logiškai vadovaujasi moksliniu diktatu, visuomeninėmis nuostatomis, ir religine dogma, atsiduria didžiuliame pavojuje, kad paaukos savo moralinę laisvę ir praras savo dvasinę nepriklausomybę. Tokia siela turi lemtį tapti intelektualia papūga, visuomeniniu automatu, ir religinės valdžios vergu.

Gėris visada auga link moralinės saviraiškos ir dvasinio asmenybės pasiekimo didėjančios laisvės naujų lygių—gyvenančio viduje Derintojo atradimo ir susitapatinimo su juo. Patyrimas yra geras tada, kada jis išaukština grožio suvokimą, didina moralinę valią, plečia tiesos supratimą, didina sugebėjimą mylėti savo bičiulius ir tarnauti jiems, iškelia dvasinius idealus, ir aukščiausius žmogiškuosius laiko motyvus suvienija su viduje gyvenančio Derintojo amžiniais planais, kurie visi veda tiesiai į padidintą troškimą vykdyti Tėvo valią, šituo puoselėdamas dieviškąją aistrą surasti Dievą ir būti labiau panašiam į jį.

Kada jūs kilsite tvarinio vystymosi visatoje laiptais, tada pamatysite augantį gėrį ir mažėjantį blogį, tobulai atitinkantį jūsų sugebėjimą patirti gėrį ir suvokti tiesą. Galimybė

suklysti ar patirti blogį nebus iki galo išnykusi tol, kol kylanti žmogiškoji siela pasieks paskutiniuosius dvasinius lygius.

Gėris yra gyvas, santykinis, visada progresuojantis, būtinai asmeninis patyrimas, ir amžinai sąveikaujantis su tiesos ir grožio supratimu. Gėris yra surandamas suvokiant dvasinio lygio pozityvias tiesos vertybes, kurios turi, žmogiškajame patyrimo, kontrastuoti su kita tokia neigiama dalimi—potencialaus blogio šešėliais.

Tol, kol jūs pasieksite Rojaus lygius, gėris visada bus daugiau ieškojimas negu nuosavybė, daugiau tikslas negu pasiekimo patyrimas. Bet net ir tuomet, kai jūs esate išalkę ir ištroškę teisingumo, jūs patiriate vis didesnę pasitenkinimą gėrį pasiekdami iš dalies. Gėrio ir blogio buvimas pasaulyje pats savaime yra žmogaus moralios valios, asmenybės, kuri šitas vertybes šitaip identifikuoja ir taip pat gali iš jų rinktis, egzistavimo ir realybės teigiamas įrodymas.

Iki to meto, kada bus pasiektas Rojus, kylančiojo mirtingojo sugebėjimas savąjį aš sutapatinti su tikrosiomis dvasinėmis vertybėmis yra tapęs toks išplėstas, kad dėl to pasiekia gyvenimo šviesos turėjimo tobulumą. Tokia išstobulinta dvasinė asmenybė tampa taip visiškai, dieviškai, ir dvasiškai suvienyta su gėrio, grožio, ir tiesos teigiamomis ir aukščiausiomis savybėmis, kad nelieka jokios galimybės tam, jog tokia teisi dvasia mestų kokį nors potencialaus blogio negatyvų šešėlį, kada ją apšviečia begalinių Rojaus Valdovų dieviškosios šviesos tyrinėjantis švytėjimas. Visose tokiose dvasinėse asmenybėse, gėris daugiau nebėra dalinis, kontrastinis, ir palyginamasis; jis yra tapęs dieviškai užbaigtas ir dvasiškai pripildytas; jis priartėja prie Aukščiausiojo tyrumo ir tobulumo.

Mirtingojo pasirinkimui reikalinga blogio *galimybė*, bet ne jo realybė. Šešėlis tikrai santykinai yra realus. Realus blogis nėra būtinas kaip asmeninis patyrimas. Dvasinio vystymosi žemesniuose lygiuose potencialus blogis lygiai taip pat veiksmingai veikia kaip akstinas sprendimui moralinio vystymosi sferoje. Blogis tampa asmeninio patyrimo realybe tikrai tada, kada moralus protas blogį pasirenka pats.

1459 puslapis

3. TIESA IR ĮTIKĖJIMAS

Nabonas buvo Graikijos žydas ir savo rangu pirmasis tarp svarbiausio misterinio kulto Romoje, mitraizmo, lyderių. Nors šitas aukštas mitraizmo šventikas su raštininku iš Damasko diskutavo daug kartų, bet jį ilgam laikui paveikė jų diskusija vieną vakarą apie tiesą ir įtikėjimą. Nabonas buvo sumanęs Jėzų atversti į mitraizmą ir net buvo pasiūlęs jam grįžti į Palestiną mitraizmo mokytoju. Vargu ar jis suvokė, kad Jėzus ruošia būtent jį, kad jis taptų vienu iš pirmųjų atsivertėlių į karalystės evangeliją. Perteikus šiuolaikine kalba, Jėzaus mokymo esmė buvo tokia:

Tiesos negalima apibrėžti žodžiais, ją galima apibrėžti tiktai gyvenimu. Tiesa visada yra daugiau negu žinojimas. Žinojimas yra susijęs su matomais dalykais, bet tiesa pranoksta tokius grynai materialius lygius tuo, kad ji derinasi su išmintimi ir apima tokius neapčiuopiamus dalykus, kaip žmogiškąjį patyrimą, net dvasines ir gyvas realybes. Žinojimas kyla iš mokslo; išmintis atsiranda iš tikros filosofijos; tiesa gimsta iš dvasinio gyvenimo religinio patyrimo. Žinojimas turi reikalo su faktais; išmintis, su ryšiais; tiesa, su tikrovės vertybėmis.

Žmogus yra linkęs mokslą kristalizuoti, filosofiją formalizuoti, ir tiesą dogmatizuoti, nes jis yra intelektualiai tingus, kad prisiderintų prie augančios gyvenimo kovos, tuo pačiu metu jis taip pat siaubingai bijo to, kas yra nežinoma. Paprastas žmogus delsia keisti savo mąstymo įpročius ir gyvenimo būdą.

Atskleista tiesa, asmeniškai atrasta tiesa, yra žmogiškosios sielos aukščiausias pasitenkinimas; tokia tiesa yra materialaus proto ir viduje gyvenančios dvasios bendras kūrinys. Šitos tiesą suvokiančios ir grožį mylinčios sielos amžinąjį išgelbėjimą užtikrina tas alkis ir troškulys gėriui, kuris veda šitą mirtingąjį į tai, kad jis išsiugdytų vienintelio tikslo siekimą vykdyti Tėvo valią, surasti Dievą, ir tapti tokiam, kaip jis. Niekada nebūna konflikto tarp tikrojo pažinimo ir tiesos. Gali būti konfliktas tarp pažinimo ir žmogiškųjų tikėjimų, tikėjimų, kurie yra nuspalvinti prietarų, iškreipti baimės, ir valdomi siaubo, jog bus susidurta su naujais materialaus atradimo ar dvasinio vystymosi faktais.

Bet tiesa niekada negali tapti žmogaus nuosavybe be įtikėjimo. Tai yra tiesa, nes žmogaus mintys, išmintis, etika, ir idealai niekada nepakils aukščiau negu jo įtikėjimas, jo išaukštinta viltis. Ir bet koks toks tikras įtikėjimas remiasi giluminiu apmąstymu, nuoširdžia savikritika, ir bekompromisine moralia sąmone. Įtikėjimas yra sudvasintos kūrybinės vaizduotės įkvėpimas.

Įtikėjimas veikia tam, kad išlaisvintų dieviškosios kibirkšties, nemirtingumo užuomazgos, kuri gyvena žmogaus proto viduje ir kuri yra amžinojo išlikimo potencialas, viršžmogiškąjį veikimą. Augalai ir gyvūnai išlieka laike, savo pačių identiškas daleles perduodami iš vienos kartos į kitą. Žmogiškoji siela (asmenybė) po mirtingojo mirties išlieka tapatybei susivienijant su šita viduje gyvenančia dieviškumo kibirkštimi, kuri yra nemirtinga, ir kuri veikia tam, jog žmogiškąją asmenybę įamžintų visatoje besivystančios egzistencijos tolimesniame ir aukštesniame lygyje. Žmogiškosios sielos paslėptoji sėkla yra nemirtingoji dvasia. Sielos antroji karta yra pirmasis pasireiškimas toje dvasinės ir besivystančios egzistencijos asmenybės pasireiškimų sekoje, pasibaigiančioje tiktai tada, kada šita dieviškoji esybė pasiekia savo egzistencijos šaltinį, visos egzistencijos asmenį šaltinį, Dievą, Visuotinį Tėvą.

Žmogiškoji gyvastis tęsiasi toliau—išlieka—nes ji turi visatos funkciją, užduotį surasti Dievą. Įtikėjimu sužadinta žmogaus siela negali sustoti tol, kol pasiekia

šią likimo tikslą; ir kada ji iš tiesų kartą yra pasiekusi šią dieviškąją tikslą, tada ji niekada neišnyksta, ne ji yra tapusi tokia, kaip Dievas—amžina.

Dvasinė evoliucija yra toks patyrimas, kada gėris yra pasirenkamas vis didesniu mastu ir savo noru, ir šią pasirinkimą lydi lygiai toks pat ir besivystantis blogio galimybės mažėjimas. Kada yra pasiekiamas gėrio pasirinkimo ir tobulo sugebėjimo suvokti tiesą užbaigtumas, tada ima egzistuoti grožio ir šventumo tobulumas, kurio teisumas amžiams užkerta kelią tam, kad iškiltų net ir sampratos apie potencialų blogi galimybė. Tokia Dievą pažįstanti siela nemeta jokio abejojančio blogio šešėlio, kada veikia dieviškojo gėrio tokiaame aukštame dvasiniame lygyje.

Rojaus dvasios buvimas žmogaus prote sudaro apreiškimo pažadą ir įtikėjimo garantiją dėl dieviškojo progresavimo amžinojo egzistavimo kiekvienai sielai, kuri stengiasi pasiekti susitapatinimą su šituo nemirtingu ir viduje gyvenančiu Visuotinio Tėvo dvasios fragmentu.

Pažangą visatoje apibūdina didėjanti asmenybės laisvė, nes ji yra susieta su savojo aš supratimo vis aukštesnių ir aukštesnių lygių augančiu pasiekimu ir iš to atsirandančiu savojo aš savanorišku suvaržymu. Savojo aš dvasinio suvaržymo tobulumo pasiekimas prilygsta visatos laisvės ir asmeninės laisvės užbaigtumui. Įtikėjimas ugdo ir palaiko žmogaus sielą, kada jis pasimeta savo pirminės orientacijos metu tokioje milžiniškoje visatoje, tuo tarpu malda tampa kūrybinės vaizduotės įvairių įkvėpimų ir tokios sielos, kuri mėgina susitapatinti su viduje gyvenančio ir susieto dieviškojo buvimo dvasiniais idealais, įtikėjimo akstinių didžiuoju suvienytoju.

Nabonui šitie žodžiai padarė didžiulį įspūdį, lygiai taip, kaip ir kiekvienas iš jo pasikalbėjimų su Jėzumi. Šitos tiesos toliau degė jo širdyje, ir jis daug padėjo vėliau atvykusiems Jėzaus evangelijos skelbėjams.

4. ASMENINIS TARNAVIMAS

Jėzus, būdamas Romoje, nevisą savo laisvalaikį paskyrė šitam darbui, kad vyrus ir moteris ruošų ateityje tapti mokiniais artėjančioje karalystėje. Jis daug laiko praleido kaupdamas asmenines žinias apie žmonių, kurie gyveno šitame didžiausiame ir kosmopolitiškiausiame pasaulio mieste, visas rases ir klases. Kiekvieno iš šitų gausių susitikimų su žmonėmis metu Jėzus turėjo dvigubą tikslą: Jis troško sužinoti jų požiūrį į tą gyvenimą, kurį jie gyvena materialiam kūne, ir taip pat jis galvojo, ką nors pasakyti ar padaryti, kad šitas gyvenimas taptų turtingesnis ir vertingesnis. Jo religiniai mokymai per šitas savaites niekuo nesiskyrė nuo tų mokymų, kurie apibūdino jo vėlesnį gyvenimą, kada jis buvo tų dvylikos mokytojas ir pamokslininkas minioms.

Jo žinios turinys visada buvo toks: dangiškojo Tėvo meilės ir jo gailestingumo tiesos realybė, kartu su gerąja naujiena, jog žmogus yra šito paties meilės Dievo įtikėjimo sūnus. Jėzaus įprastas visuomeninio bendravimo būdas buvo žmones išjudinti ir įtraukti į pašnekėsį su juo pateikiant jiems klausimų. Paprastai klausinėjimas prasidėdavo nuo jo klausimų jiems, o baigdavosi jų klausimais jam. Jis vienodai puikiai mokė tiek

klausdamas, tiek ir atsakinėdamas į klausimus. Kaip taisyklė, tiems, kuriuos išmokė daugiausia, jis sakydavo mažiausia. Tie, kurie gavo daugiausia naudos iš jo asmeninio tarnavimo, buvo per daug prislėgti, neramūs, ir atstumti mirtingieji, kuriems labai palengvėdavo savo sielą išliejus užjaučiančiam ir supratingam klausytojui, o jis buvo

1461 puslapis

toks ir dar daugiau. Ir kada šitos neprisitaikiusios prie aplinkos žmogiškosios būtybės išsipasakodavo Jėzui savuosius vargus, tada visada jis sugebėdavo pasiūlyti praktiškų ir iš karto padedančių patarimų, kurie buvo nukreipti į jų tikrų sunkumų ištaisymą, nors jis nevengė pasakyti ir tuokart nuraminančių ir betarpiškai paguodžiančių žodžių. Ir šitiems prislėgtiems mirtingiesiems jis būtinai pasakodavo apie Dievo meilę ir perteikdavo, įvairiais ir skirtingais būdais, tą informaciją, kad jie yra šito mylinčio Tėvo danguje vaikai.

Šitokiu būdu, viešnagės Romoje metu, Jėzus asmeniškai užmezgė kupinus meilės ir pakeliančius dvasių ryšius su daugiau negu penkiais šimtais šios sferos mirtingųjų. Šitaip jis sukaupe žinias apie žmonijos skirtingas rases, kurių jis niekada nebūtų įgijęs Jeruzalėje, ir vargu ar jis būtų jas įgijęs net ir Aleksandrijoje. Į šituos šešis mėnesius jis visada žiūrėjo kaip į vieną iš turtingiausių ir informatyviausių iš visų panašių periodų savo žemiškajame gyvenime.

Kaip ir buvo galima tikėtis, toks įvairiapusis ir aktyvus žmogus negalėjo šešis mėnesius pasaulio metropolijoje šitaip veikti, kad prie jo neprietų daugybė žmonių, kurie labai norėjo užsitikrinti jo paslaugas, susijusias su koku nors verslu arba, dažniau, su koku nors mokymo, visuomeninės reformos, ar religinio judėjimo projektu. Buvo pateikta daugiau negu tuzinas tokių pasiūlymų, ir jis pasinaudojo kiekvienu kaip galimybe perteikti kokią nors mintį apie dvasinį sukilinimą gerai parinktais žodžiais arba kokia nors įpareigojančia paslauga. Jėzui labai patiko atlikti darbus—net ir nedidelius—įvairiausios rūšies žmonėms.

Jis šnekėjosi su romėnų senatoriumi apie politiką ir valstybės valdymo meną, ir šitas vienas susitikimas su Jėzumi šitam įstatymų leidėjui padarė tokį poveikį, kad savo likusį gyvenimą jis praleido tuščiai stengdamasis priversti savo kolegas pakeisti valdymo politikos kursą nuo idėjos apie valdymą, kuris remia ir maitina liaudį, į idėją apie liaudį, kuri remia valdymą. Jėzus vieną vakarą praleido su turtingu vergvaldžiu, kalbėjosi apie žmogų kaip apie Dievo sūnų, ir kitą dieną šitas vyras, Klaudijus, suteikė laisvę vienam šimtui septyniolikai vergų. Per pietus jis bendravo su graiku gydytoju, pasakydamas jam, kad jo pacientai turi tiek kūną, tiek protą ir sielą, ir šitokiu būdu padėjo šitam gabiam gydytojui stengtis bičiuliams žmonėms suteikti daug platesnę pagalbą. Jis šnekėjosi su įvairiausiais žmonėmis iš visų visuomenės sluoksnių. Vienintelė vieta Romoje, kurios jis neaplankė, buvo viešos pirtys. Jis atsisakė lydėti savo draugus į pirtis dėl ten vyravusio lyčių susimaišymo.

Romėnų kareiviui, kada jis vaikščiojo palei Tiberio upę, jis sakė: "Būk drąsus širdyje, o taip pat ir veikdamas. Išdrįsk įvykdyti teisingumą ir būk pakankamai didis, kad parodytum gailestingumą. Priversk savo žemesniąją prigimtį paklusti savo aukštesniajai prigimčiai taip, kaip tu paklūsti savo vadams. Gerbk gėrį ir aukštink tiesą. Pasirink tai, kas yra gražu, vietoje to, kas yra bjauru. Mylėk savo bičiulius ir siek Dievo iš visos širdies, nes Dievas yra tavo Tėvas danguje."

Kalbėjusiajam forume jis tarė: "Tavo iškalba yra miela, tavo logika yra žavi, tavo balsas yra malonus, bet tavo mokymas vargu ar yra teisingas. Jeigu tikrai tu galėtum patirti tą įkvepiantį pasitenkinimą, pažindamas Dievą kaip savo dvasinį Tėvą, tada tu galėtum panaudoti savo kalbos galias tam, kad išlaisvintum savo bičiulius iš tamsos pančių ir iš neišmanymo vergovės." Tai buvo tas Morkus, kuris klausėsi Petro, pamokslaujančio Romoje, ir kuris tapo jo perėmėju. Kada jie nukryžiuvo Simoną Petrą, tada būtent šitas vyras metė iššūkį romėnų persekiotojams ir drąsiai tęsė naujosios evangelijos skelbimą.

1462 puslapis

Sutikęs neturtinę vyrą, kuris buvo neteisingai apkaltintas, Jėzus su juo nuėjo pas taikos teisėją ir, gavęs specialų leidimą kalbėti jo vardu, pateikė tą nuostabų kreipimąsi, kurio metu jis sakė: "Teisingumas paverčia naciją didinga, ir kuo didingesnė nacija, tuo labiau ji trokš pasirūpinti, jog neteisingumo tikrai nepatirtų net ir patys nuolankiausi jos piliečiai. Bet kuriai nacijai yra didžiulė nelaimė, kada tikrai tie, kurie turi pinigų ir įtakos, gali užsitikrinti jos teismuose parengtą teisingumą! Šventa teisėjo pareiga yra nekaltąjį išteisinti, lygiai taip, kaip ir kaltąjį nubausti. Nacijos tvirtumas priklauso nuo teismų nešališkumo, sąžiningumo, ir dorumo. Pilietinis valdymas remiasi teisingumu, net ir taip, kaip ir tikroji religija yra grindžiama gailestingumu." Teisėjas iš naujo peržiūrėjo tą bylą, ir kada įrodymai buvo rūpestingai patikrinti iš naujo, tada suimtąjį jis paleido. Iš visos Jėzaus veiklos tomis dienomis, kada jis tarnavo asmeniškai, šitoji priartėjo arčiausiai prie viešo pasirodymo.

5. PATARIMAI TURTINGAM VYRUI

Vienas turtingas vyras, Romos pilietis ir stoikas, labai susidomėjo Jėzaus mokymu, kada jį supažindino Angamonas. Po daugelio atvirų pasikalbėjimų šitas turtingas pilietis paklausė Jėzaus, ką jis darytų su turtais, jeigu jų turėtų, ir Jėzus jam atsakė: "Materialų turtą aš tikrai padovanočiau tam, jog būtų gerinamas materialus gyvenimas, lygiai taip ir žinias, išmintį, ir dvasinį tarnavimą aš tikrai suteikčiau tam, jog intelektualus gyvenimas būtų turtingesnis, visuomeninis gyvenimas taptų kilnesnis, ir toliau vystytųsi dvasinis gyvenimas. Materialų turtą aš naudočiau kaip išmintingas ir sumanus vienos kartos resursų patikėtiniis kitos kartos ir vėlesniųjų kartų naudai ir kilninimui."

Bet turtingasis vyras Jėzaus atsakymu nebuvo iki galo patenkintas. Jis išdrįso vėl paklausti: "Tačiau ką, tavo nuomone, turėtų daryti su turtais žmogus būdamas mano

vietoje? Ar aš juos turėčiau laikyti ar išdalinti?" Ir kada Jėzus suvokė, kad jis iš tikrųjų trokšta sužinoti daugiau tiesos apie savo ištikimybę Dievui ir apie savo pareigą žmonėms, tada jis atsakinėjo toliau: "Mano gerasis drauge, aš matau, jog tu esi nuoširdus išminties ieškotojas ir doras tiesos mylėtojas; dėl to aš tikrai esu linkęs pateikti tau savo požiūrį, kaip spręsti tavo problemas, susijusias su turтинiais įsipareigojimais. Aš tą darau, nes tu *paprašei* manoj patarimo, ir suteikdamas šitą patarimą, aš jo nesieju su kokio nors kito turtingo žmogaus turtu; aš siūlau patarimą tikrai tau ir, kad juo vadovautumeisi asmeniškai tu. Jeigu tu nuoširdžiai nori į savo turtą žvelgti kaip į atsakomybę, jeigu tu iš tiesų pageidauji tapti savo sukaupto turto išmintingu ir sumaniu prižiūrėtoju, tuomet aš tau iš tikrųjų patarčiau atlikti savo turto šaltinių tokią analizę: Paklausk savęs, ir padaryk viską, kas tik įmanoma, jog surastum sąžiningą atsakymą, iš kur yra šitas turtas? Ir kaip pagalbą nagrinėjant savo didžiulio turto šaltinius patarčiau turėti galvoje tokius dešimt skirtingų materialaus turto sukauptimo būdų:

"1. Paveldėtas turtas—turtai, gauti iš tėvų ir kitų protėvių.

"2. Atrastas turtas—turtai gauti iš nenaudotų motinos žemės resursų.

"3. Prekybinis turtas—turtai gauti kaip sąžiningas pelnas prekiaujant ir barteriu keičiantis materialiomis prekėmis.

"4. Nesąžiningas turtas—turtai gauti nedorai išnaudojant arba pavergiant savo bičiulius.

1463 puslapis

"5. Palūkanų turtas—pajamos, gautos iš investuoto kapitalo dorų ir teisingų uždarbio galimybių.

"6. Turtas iš gabumų—turtai, sukaupti iš atlygių už žmogiškojo proto kūrybinius ir išradingus sugebėjimus.

"7. Atsitiktinis turtas—turtai, įgyti iš savo bičiulių dosnumo ar atsiradę dėl gyvenimo aplinkybių.

"8. Pavogtas turtas—turtai, įgyti nedorai, nesąžiningai, vagystės būdu, ar apgaule.

"9. Patikėti turtai—turtai, tavo bičiulių patikėti į tavo rankas, kad juos panaudotum kam nors specialiai dabar arba ateityje.

"10. Uždirbtas turtas—turtai, tiesiogiai kilę iš tavo asmeninio darbo, sąžiningas ir teisingas atlygis už tavo paties proto ir kūno kasdienes pastangas.

"Ir taip, mano drauge, jeigu tu tikrai nori būti ištikimas ir teisingas savo didžiulio turto prižiūrėtojas, prieš Dievą ir tarnaudamas žmonėms, tuomet tu turi savo turtą apytiksliai suskirstyti į šituos dešimt didžiulių skyrių, ir tada pradėti tvarkyti kiekvieną dalį sutinkamai su teisingumo, nešališkumo, dorumo, ir tikrojo sumanumo įstatymų išmintingu ir sąžiningu interpretavimu; nors dangiškasis Dievas tavęs nepasmerks, jeigu tu kartais ir suklystum, abejotinosiose situacijose, gailestingai ir nesavanaudiškai pažvelgdamas į nelaimės tų aukų, kurios kenčia nuo nepalankių mirtingojo gyvenimo aplinkybių. Kada nuoširdžiai abejoji dėl materialių situacijų nešališkumo ir teisingumo, tada tegul tavo sprendimai būna palankūs tiems, kurie skursta, būk palankus tiems, kurie kenčia nepriteklių vargus, kurių nenusipelnė."

Po keletą valandų trukusio šitų reikalų aptarimo ir atsakydamas į turtingo vyro prašymą daugiau ir išsamiau paaiškinti, Jėzus savo patarimą toliau išplėte, iš esmės pasakydamas: "Nors aš toliau tau siūlau patarimus dėl tavojo požiūrio į turtą, bet norėčiau tave įspėti, kad mano patarimą priimtum kaip duotą tikrai tau ir kad juo vadovautumeisi tu asmeniškai. Aš kalbu tikrai savo paties vardu ir tą sakau tau kaip besiteiraujančiam draugui. Aš tave nuoširdžiai perspėju, kad netaptum diktatoriumi dėl to, kaip į savąjį turtą turi žvelgti kiti turtingi žmonės. Aš tikrai tau patarčiau:

"1. Kaip paveldėto turto prižiūrėtojas tu turėtum atsižvelgti į jo šaltinius. Tu turi moralinį įsipareigojimą atstovauti praeities kartai dėl to, kad kitoms kartoms dorai perduotum teisėtą turtą, atėmęs sąžiningą mokestį dabartinės kartos naudai. Bet tu nesi įpareigotas įamžinti kokį nors nesąžiningumą arba neteisingumą, kuriuo pasinaudojo tavo protėviai, kad turtą sukauptų nedorai. Savo paveldėto turto bet kurią dalį, kuri atrodo, jog buvo įgyta apgavystės ar nesąžiningumo dėka, tu gali išleisti pagal savo teisingumo, dosnumo, ir žalos atlyginimo įsitikinimus. Savo teisėto paveldėto turto likusią dalį tu gali panaudoti teisingai ir perduoti saugiai kaip vienos kartos patikėtinis kitai kartai. Išmintinga atranka ir blaivus mąstymas tau turėtų padiktuoti sprendimus, susijusius su turtų perdavimu tavo perėmėjams.

"2. Kiekvienam, kas turi turto, įgyto atradimo dėka, reikėtų prisiminti, jog žemėje individas gali gyventi tikrai trumpą laikotarpį ir, dėl to, reikėtų atitinkamai pasirūpinti, kad šitais atradimais naudingai pasinaudotų kiek įmanoma didesnis skaičius bičiulių žmonių. Nors atradėjui reikėtų atiduoti visą atlygį už atradimo pastangas, bet jis taip pat neturėtų savanaudiškai reikalauti visų išskirtinių teisių ir palaiminimų, kylančių suradus gamtos paslėptus išteklius.

1464 puslapis

"3. Tol, kol žmonės pasaulio verslą tvarko prekybos ir barterio būdu, tol jie turi teisę gauti sąžiningą ir teisėtą pelną. Kiekvienas prekybininkas už savo paslaugas nusipelno darbo užmokesčio; pirklys turi teisę į savąją dalį. Prekybos sąžiningumas ir doras elgesys su savo bičiuliais organizuotame pasaulio versle sukuria daug skirtingų iš pelno gaunamo turto rūšių, ir visus šituos turto šaltinius reikia įvertinti pagal aukščiausius

tesingumo, nuoširdumo, ir dorumo principus. Doras prekybininkas turėtų nedvejodamas imti tokį patį pelną, kokį panašioje situacijoje jis mielai pasiūlytų savo bičiuliui prekybininkui. Nors šita turto rūšis nėra identiška individualiai uždirbamoms pajamoms, kada verslo reikalai yra tvarkomi plačiu mastu, bet, tuo pačiu metu, toks sąžiningai sukauptas turtas jo savininkui suteikia žymią balso teisę jam nusprendžiant, kaip šį turtą vėliau paskirstyti.

"4. Nė vienas mirtingasis, pažįstantis Dievą ir siekiantis vykdyti dieviškąją valią, negali nusiristi tiek, kad pakliūtų į turto priespaudą. Nė vienas kilnus žmogus nesieks sukaupti turtų ir padidinti valdžios, kurią suteikia turtas, pavergdamas arba nesąžiningai išnaudodamas savo brolius materialiam kūne. Turtai tampa moraliniu prakeikimu ir dvasine stigma, kada jie yra gaunami iš engiamo mirtingojo žmogaus prakaito. Visas toks turtas turėtų būti sugražintas tiems, kurie šitokiu būdu buvo apiplėšti, arba jų vaikams ir jų vaikų vaikams. Negalima sukurti tvirtos civilizacijos remiantis tokia praktika, kada apgavystės būdu iš darbininko yra atimamas jo uždarbis.

"5. Doras turtas turi teisę atnešti palūkanų. Tol, kol žmonės skolinasi ir skolina, tol tai, kas yra doros palūkanos, gali būti gaunamos su sąlyga, kad paskolintas kapitalas buvo teisėtai įgytas turtas. Iš pradžių prieš pateikdamas teisėtą reikalavimą dėl palūkanų savo kapitalą išvalyk. Netapk toks menkas ir gobšus, kad nusiristum iki lupikavimo. Niekada neleisk sau būti toks savanaudis, kad pinigų valdžią panaudotum tam, jog pasiektum nesąžiningą pranašumą su sunkumais kovojančių savo bičiulių atžvilgiu. Nepasiduok pagundai lupikauti iš savo brolio, atsidūrusio finansinėje nelaimėje.

"6. Jei tau kartais pavyktų užsigarantuoti turtą genijaus polėkio dėka, jeigu tavo turtais yra kilę iš atlygių už išradingus sugebėjimus, nereikalauk nepelnytos tokių atlygių dalies. Talentas kažkiek yra skolingas tiek savo protėviams, tiek ir savo palikuonims; lygiai taip pat jis iš tikrųjų yra įsipareigojęs savo rasei, nacijai, ir savo išradingų atradimų aplinkybėms; jam taip pat reikėtų prisiminti, kad jis dirbo ir suformulavo savo išradimus būtent kaip žmogus tarp žmonių. Lygiai taip pat būtų neteisinga iš genijaus atimti visą jo turto padidėjimą. Ir niekada žmonės negalės nustatyti taisyklių ir nuostatų, kurios būtų taikomos vienodai sprendžiant visas šitas nešališko turto paskirstymo problemas. Tu iš pradžių turi žmogų pripažinti kaip savo brolių, ir jeigu tu nuoširdžiai trokšti, kad jis darytų tą, ką būtumei jam padaręs tu, tai įprastas teisingumo, nuoširdumo, ir dorumo diktatas atves tave į tai, jog kiekviena naujai išskylanti ekonominio atlygio ir visuomeninio teisingumo problema bus sprendžiama teisingai ir nešališkai.

"7. Nė vienas žmogus neturėtų reikšti asmeninių teisių į tą turtą, kurį laikas ar atsitiktinumas nulėmė, kad jis patektų į jo rankas, išskyrus teisingą ir teisėtą užmokestį, uždirbtą jį administruojant. Į atsitiktiniu būdu įgytus turtus reikėtų žvelgti kažkuria prasme kaip į patikėtą turtą, kuris turėtų būti panaudojamas savo visuomeninės ar ekonominės grupės naudai. Tokio turto turėtojams turėtų būti suteiktas pagrindinis balsas priimant sprendimus, kaip išmintingai ir veiksmingai paskirstyti tokius neuždirbtus resursus. Civilizuotas žmogus nevisą laiką į viską, ką jis valdo, žiūrės kaip į savo asmeninę ir privačią nuosavybę.

"8. Jeigu yra žinoma, jog kuri nors tavojo turto dalis buvo įgyta apgavystės būdu; jeigu tavojo turto bet koks dydis buvo sukauptas nesąžiningu keliu ar nedorais metodais; jeigu tavasis turtas yra sukauptas neteisių sandėrių su savo bičiuliais dėka, tuomet paskubėk visus šituos nešvariai gautus turtus sugrąžinti teisėtiems savininkams. Iki galo atsiskaityk ir šitokiu būdu savo turtą išvalyk nuo bet kokių nesąžiningų turtų.

"9. Vieno asmens turto patikėjimas kitų naudai yra rimta ir šventa atsakomybė. Nerizikuok tokiu pasitikėjimu ir nestatyk į pavojų tokio pasitikėjimo. Pasiimk sau iš bet kokios patikėtos nuosavybės tik tai tiek, kiek sau leistų pasiimti bet kuris sąžiningas žmogus.

"10. Tavojo turto toji dalis, kurią uždirbai savo paties intelektualių ir fizinių pastangų dėka—jeigu tavo darbas buvo atliktas sąžiningai ir teisingai—iš tiesų priklauso tau. Nė vienas žmogus negali prieštarauti dėl tavo teisės turėti ir naudoti tokį turtą taip, kaip tau atrodys tinkama, jeigu tik tai šitos teisės panaudojimas nedaro žalos tavo bičiuliams."

Kada Jėzus baigė jam patarinėti, tada šitas turtingas romėnas atsikėlė nuo sofos ir atsisveikindamas nakčiai ištarė šitą pažadą: "Mano gerasis drauge, aš suvokiu, jog tu esi didžios išminties ir didžiulio gėrio žmogus, ir rytoj aš tikrai pradėsiu savo turtą tvarkyti remdamasis tavuoju patarimu."

6. VISUOMENINIS TARNAVIMAS

Čia, Romoje, taip pat nutiko tas jaudinantis atsitikimas, kada visatos Kūrėjas keletą valandų paskyrė tam, jog pasimetusi vaiką sugrąžintų sunerimusiai motinai. Šitas mažylis berniukas nuklydo nuo savo namų, o Jėzus surado jį verkiantį iš sielvarto. Jis ir Ganidas ėjo į bibliotekas, bet jie atsidėjo tam, kad sugrąžintų vaiką atgal į namus. Ganidas niekada neužmiršo Jėzaus pastabos: "Tu žinai, Ganidai, didžioji dauguma žmogiškųjų būtybių yra kaip šis pasimetęs vaikas. Jie didelę dalį laiko praleidžia verkdami iš baimės ir kentėdami iš liūdesio, kada, kuo tikriausiai, jie yra tikrai per nedidelį atstumą nuo užtikrintumo ir saugumo, net ir taip, kaip ir šitas vaikas buvo visiškai netoli nuo namų. Ir visi tie, kurie žino tiesos kelią ir jaučia pasitikėjimą, kurį suteikia Dievo pažinimas, turėtų laikyti privilegija, o ne pareiga, pasiūlyti pagalbą savo bičiuliams, kada jie stengiasi surasti gyvenimo pasitenkinimus. Argi mes aukščiausiu laipsniu nesidžiaugėme šita tarnyste sugrąžinę vaikutį motinai? Taip ir tie, kurie veda žmones pas Dievą, patiria žmogiškosios tarnystės aukščiausią pasitenkinimą." Ir nuo tos dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas visą laiką ieškojo pasimetusių vaikų, kuriuos jis galėtų sugrąžinti į jų namus.

Su penkiais vaikais gyveno našlė, kurios vyras žuvo nelaimingo atsitikimo metu. Jėzus papasakojo Ganidui apie savojo tėvo netektį per nelaimingą atsitikimą, ir jie ne vieną kartą lankėsi pas šitą motiną ir jos vaikus, kad juos paguostų, tuo tarpu Ganidas

savo tėvo paprašė pinigų tam, kad juos aprūpintų maistu ir drabužiais. Jie nenutraukė savo pastangų tol, kol surado darbą vyriausiajam berniukui, kad jis galėtų padėti rūpintis šeima.

Tą vakarą, kai Gonodas klausėsi šitų patarimų atpasakojimo, jis geranoriškai tarė Jėzui: "Aš ketinu iš savo sūnaus padaryti mokslininką ar verslininką, o dabar tu pradedi iš jo daryti filosofą ar filantropą." O Jėzus šypsodamasis atsakė: "Galbūt mes padarysime iš jo visus keturis; tuomet gyvenime jis galės džiaugtis keturgubu pasitenkinimu, kadangi jo klausia, atpažįstant žmogiškąją melodiją, sugebės atskirti keturis tonus vietoje vieno." Tada Gonodas tarė: "Aš matau,

1466 puslapis

jog tu tikrai esi filosofas. Tu turi parašyti knygą ateities kartoms." O Jėzus atsakė: "Ne knygą—manoji misija yra nugyventi gyvenimą šitoje kartoje ir visoms kartoms. Aš -" bet jis neužbaigė, tuomet tarė Ganidui, "Mano sūnau, laikas eiti poilsio."

7. IŠVYKOS APLINK ROMA

Jėzus, Gonodas, ir Ganidas penkis kartus buvo išvykę už Romos į įdomias vietas aplinkinėse vietovėse. Jiems lankantis prie šiaurės Italijos ežerų Jėzus ilgai šnekėjosi su Ganidu apie tai, jog neįmanoma žmogui suteikti žinių apie Dievą, jeigu šis žmogus netrokšta pažinti Dievo. Pakeliui prie ežerų jie atsitiktinai buvo sutikę nemažantį pagonį, ir Ganidas buvo nustebintas, kad Jėzus nepasinaudojo savo įprastu metodu, jog tą vyrą įtrauktų į pokalbį, kurio metu natūraliai būtų prieita prie dvasinių klausimų aptarimo. Kada Ganidas paklausė savo mokytojo, kodėl jis parodė tiek mažai susidomėjimo šituo pagonimi, tada Jėzus atsakė:

"Ganidai, tas vyras nebuvo išalkęs tiesos. Jis nebuvo nepatenkintas savimi. Jis nebuvo pasirengęs prašyti pagalbos, o jo vaizduotė nebuvo atsivėrusi tam, kad priimtų šviesą sielai. Tas žmogus nebuvo prinokęs išgelbėjimo derliui; jam turi būti suteikta daugiau laiko gyvenimo išbandymams ir sunkumams, kad jį paruoštų priimti išmintį ir aukštesnį mokymą. Arba, jeigu jis galėtų gyventi su mumis, tada mes galėtume savo gyvenimu parodyti jam Tėvą danguje, ir šitokiu būdu jį patrauktų mūsų kaip Dievo sūnų gyvenimas, kad jis būtų priverstas pasiteirauti apie mūsų Tėvą. Tu negali atskleisti Dievo tiems, kurie jo neieško; tu negali nenorinčių sielų vesti į išgelbėjimo džiaugsmus. Žmogus turi pajusti alkį tiesai dėl gyvenimo patyrimų, arba jis turi trokšti pažinti Dievą dėl ryšių su gyvenimu tų, kurie yra susipažinę su dieviškuoju Tėvu, prieš tai, kada kita žmogiškoji būtybė gali veikti kaip priemonė, kuri tokį bičiulį mirtingąjį vestų pas Tėvą danguje. Jeigu mes pažįstame Dievą, tai mūsų tikrasis reikalas žemėje yra gyventi taip, kad leistume Tėvui save atskeisti mūsų gyvenimu, ir šitokiu būdu iš tikrųjų visi Dievo ieškantys žmonės pamatys Tėvą ir paprašys mūsų pagalbos, kad sužinotų daugiau apie tą Dievą, kuris šitokiu būdu pasireiškia mūsų gyvenime."

Būtent viešnagės Šveicarijoje metu, aukštai kalnuose, Jėzus visą dieną kalbėjosi tiek su tėvu, tiek su sūnumi apie budizmą. Daug kartų Ganidas buvo pateikęs tiesių klausimų apie Budą, bet visada sulaukdavo daugiau ar mažiau išsisukinėjančių atsakymų. Dabar, sūnaus akivaizdoje, tėvas uždavė tiesių klausimą apie Budą, ir gavo tiesių atsakymą. Gonodas pasakė: "Aš iš tikrųjų norėčiau žinoti, ką tu galvoji apie Budą." Ir Jėzus atsakė:

"Jūsų Buda buvo daug geresnis negu jūsų budizmas. Buda buvo didis žmogus, net pranašas savo tautai; bet jis buvo našlaitis pranašas; tuo aš noriu pasakyti, kad jis anksti prarado iš akiračio savo dvasinį Tėvą, Tėvą danguje. Jo patyrimas buvo tragiškas. Jis mėgino gyventi ir mokyti kaip Dievo pasiuntinys, bet be Dievo. Buda atplukdė savo išgelbėjimo laivą iki pat saugaus uosto, iki pat įėjimo į mirtingojo išgelbėjimo prieglobstį, ir ten, dėl klaidingų navigacinių žemėlapių, tas geras laivas užplaukė ant seklumos. Ten jis ir liko per daugelio kartų laikmetį, nejudantis ir beveik beviltiškai išmestas į sausumą. Ir jame iš tiesų daug jūsų žmonių ir liko per visus šituos metus. Jie gyvena per šūksnio atstumą nuo saugių ramybės vandenių, bet į juos įplaukti jie atsisako, nes gerojo Budos

1467 puslapis

kilnus laivas patyrė nelaimę užplaukęs ant seklumos tiesiog prie pat uosto. Ir budistų tautos niekada neįplauks į šitą uostą, jeigu jos neapleis savo pranašo filosofinio laivo ir nesugriebs jo kilnios dvasios. Jeigu jūsų žmonės būtų likę ištikimi Budos dvasiai, tai jūs jau seniai būtumėte įplaukę į savo dvasinės ramybės, sielos poilsio, ir išgelbėjimo tikrumo prieglobstį.

"Matai, Gonodai, Buda pažino Dievą dvasia, bet nesugebėjo jo atrasti protu; žydai atrado Dievą protu, bet didžiąja dalimi nepajėgė jo pažinti dvasia. Šiandien budistai klaidžioja filosofijoje be Dievo, tuo tarpu mano tautiečius apgailėtinais pavergė Dievo baimė be gelbstinčios gyvenimo filosofijos ir laisvės. Jūs turite filosofiją be Dievo; žydai turi Dievą, bet didžiąja dalimi be gyvenimo filosofijos, kaip ji yra siejama su Juo. Buda, nepajėgdamas įsivaizduoti Dievo dvasia ir Tėvu, nepajėgė savo mokymui suteikti tos moralinės energijos ir dvasinės varomosios jėgos, kurią privalo turėti religija, jeigu ji turi keisti rasę ir išaukštinti naciją."

Tada sušuko Ganidas: "Mokytojau, tu ir aš sukurkime naują religiją, kuri būtų pakankamai gera Indijai ir užtektinai reikšminga Romai, ir galbūt mes galėtume ją pasiūlyti žydams vietoje Jahvės." Ir Jėzus atsakė: "Ganidai, religijos nėra sukuriamos. Žmonių religijos išsivysto per ilgą laiką, tuo tarpu Dievo apreiškimai žemę nutvieskia gyvenimu tų žmonių, kurie savo bičiuliams Dievą atskleidžia." Bet jie šitų pranašišku žodžių prasmės nesuvokė.

Tą naktį po to, kai jie nuėjo gulti, Ganidas negalėjo užmigti. Jis ilgą laiką šnekėjosi su savo tėvu ir galiausiai tarė: "Žinai, tėve, aš kartais pagalvoju, kad Jošua yra pranašas." Ir tėvas tikrai mieguistai atsakė: "Mano sūnau, yra kitų—"

Nuo šios dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas toliau vystė savo paties religiją. Jo protą labai smarkiai sujaudino Jėzaus platus mąstymas, sąžiningumas, ir pakantumas. Visose jų diskusijose apie filosofiją ir religiją šitas jaunuolis niekada nepatyrė pasipiktinimo jausmų arba priešiško reakcijų.

Kokią sceną stebėjo dangiškosios protingos būtybės, kokią jos matė reginį, kada šis indas vaikas visatos Kūrėjui siūlo, kad jie sukurtų naują religiją! Ir nors jaunas žmogus šito nežinojo, bet naują ir amžiną religiją jie kūrė kaip tik tada ir kaip tik ten— šitą naują išgelbėjimo kelią, Dievo apreiškimą žmogui per Jėzų, ir Jėzuje. Ką šitas vaikas norėjo daryti labiausiai, tą iš tikrųjų jis nesąmoningai ir darė. Ir taip buvo, ir taip yra, visą laiką. Ką dvasiškai mokoma ir vedama apšviesta ir mąstanti žmogiškoji vaizduotė iš visos širdies ir nesavanaudiškai nori daryti ir kuo nori būti, tas tampa kūrybingas tokiu laipsniu, kuris atitinka mirtingojo atsidavimo laipsnį dieviškai vykdyti Tėvo valią. Kada žmogus yra Dievo partneris, tada gali atsitikti, ir iš tikrųjų atsitinka, didingi dalykai.

[Ankstesnis dokumentas](#) | [Kitas dokumentas](#) | [Turinys](#)

© 2004 Urantijos Fondas. Visos teisės yra saugomos.
